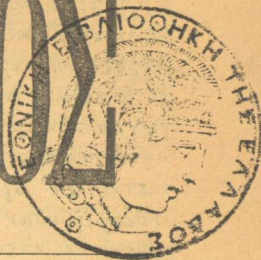

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ. Ἀθηνῶν καὶ Ἐπαρχιῶν ἔτησία δρ. 1. — Ἐξωτερικοῦ δρ. 1 καὶ λεπ. 50. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Θαυμασίου Κόσμου» ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς εἰς Ἑλληνικὰ νομίσματα ἢ γραμματόσημα οἰουδήποτε κράτους. — Γραφεῖον ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὁδὸς Βασιλικῆς ἀριθ. 1. — Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 15.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤῶΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΚΑΤ' ΑἴΓΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΥΘΥΝΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ — ΜΙΑ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΤΟ ΕΤΟΣ — ΥΛΗ ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Οὖς τοῦ Διονυσίου. — Οἱ πύρινοι δράκοντες — Τὰ θαυμάσια τῆς καρδίας. — Σύμμικτα ἐπιστημονικά. — Τὰ μυστήρια τῶν ὠκεανῶν. — Γυναικοκρατία. — Ἀνακάλυψις τῆς ταυτότητος ἐκ τῆς λάμπειος τῆς ἐκπυρσοκορηθείας. — Αἱ Ἀμερικανίδες κυνηγοὶ συζύγων. — Τὸ μῆλον τῆς Εὐσας. — Μικρὰ περιέρρα.

« ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΓΚΑΙΝΙΖΟΝ ΝΕΑΝ ΕΠΟΧΗΝ

ΕΝ Τῆ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚῆ ΠΑΛΛΙΣΤΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΕΙ

Τὰ ὠφελιμώτερα, τὰ τερπνότερα, τὰ περιεργότερα καὶ τὰ θαυμασιώτερα ἐκ τῆς φύσεως, τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς κοινωνίας.

Ο «ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ»

Πλήν πολλῶν παρ' ἡμῶν λογίων

ΚΕΚΤΗΤΑΙ

καὶ ἐκ τῶν ἐπιστημοτέρων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιστημονικῶν κέντρων τακτικούς συνεργάτας, τοὺς :

κ. WILLIAM ROBERTSON ἐκ Λονδῶν

Δόκτορα SAMUEL HERZSTEIN ἐκ Βερολίνου

κ. HONORÉ DUPUYS, διδάκτορα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἐκ Παρισίων

κ. DAVID BLACKSON ἐκ Νέας Ὑόρκης
ὄλιγες, παρακολουθοῦντες ἐκ τοῦ σόνεργυς ἐν ταῖς

διαφόροις μεγαλοπόλεσι τὴν καθ' ὅλου πνευματικὴν κίνησιν καὶ ἀνάπτυξιν, θέλουσιν ἀποστέλλει εἰς τὸν «ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν.

ΕΞΑΝΤΛΗΘΕΝΤΩΝ πάντων τῶν ἀντιτύπων τοῦ Αὐτοῦ φύλλου τοῦ «Θαυμασίου Κόσμου», παρακαλοῦνται οἱ ζητήσαντες αὐτό, ὡς καὶ ἐκεῖνοι, πρὸς οὖς διανεμηθήσεται μόνον ὁ δεῦτερος ἀριθμὸς, ὅπως ἀναμένωσι τὴν προσεχῆ αὐτοῦ ἀνατύπωσιν, ὅτε θέλει ἀποστέλλῃ ἀμέσως πρὸς αὐτούς.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

θεωρεῖ καθήκον ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ νὰ ἐκφράσῃ ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τε τὸ φιλόμουσον κοινὸν καὶ τὸν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἑλληνικὸν τύπον διὰ τὴν ὅλως ἐξαιρετικὴν εὐμένειαν, μεθ' ἧς ὑπεδέξαντο τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ περιοδικοῦ τῆς. Ἰδίᾳ δ' ὀφείλει νὰ εὐχαριστήσῃ συλλήθδην πάντας, ὅσοι εἴτε προφορικῶς εἴτε δι' ἐπιστολῶν συνεχάρησαν αὐτῇ, ὑποσχεθέντες αὐθόρμητοι καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀβρότητας τὴν ἐνθερμον ὑποστήριξιν των. Ἡ ἐμόθυμος αὐτῆ τοῦ φιλομούσου κοινου καὶ τῆς πεφωτισμένης δημοσιογραφίας ἐκτίμησις— ἐξόχως κολακευτικὴ διὰ τὸν «Θαυμασίον Κόσμον»— ἐνισχύει συνάμα ἡμᾶς μεγάλως εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀναληφθέντος δυσχεροῦς ἔργου.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ «ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

«Θαυμάσιος Κόσμος. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον... ἐξεδόθη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς νέου περιοδικοῦ, τὸ ὅποιον

εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν, ὡς **μουντζικόν εἰς τὸ εἶδος του** ἐν Ἑλλάδι, περιέχον ὕλην τερπνὴν καὶ διδακτικὴν, συντασσόμενον δὲ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας. Σκοπὸν ἔχει τὴν εἰταγωγὴν τῶν ἀμυήτων εἰς τὰ θαυμάσια τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως, τὸ πρῶτον δ' αὐτοῦ φύλλον ἀναγινώσεται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀπνευστέ, τόσον ἐνδιαφέρουσα καὶ ἐκλεκτὴ ἔχει τὴν ὕλην. (Ἀπαριθμοῦνται κατόπιν οἱ ζῆνοι συνεργάται τοῦ **Θαυμασίου Κόσμου**.) Τὸ θαυμασιώτερον ὅμως αὐτοῦ εἶνε ἡ συνδρομὴ του — ἐτησίως **μία δραχμὴ** διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ **μία καὶ ἡμίσεια** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν»

(Ἐφημερίς, 9 Σεπτεμβρίου.)

«Ἐξεδόθη χθὲς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου περιοδικοῦ ὁ **Θαυμάσιος Κόσμος** κατὰ τὸ ἀγγλικὸν καὶ ἀμερικανικὸν σύστημα. ἔχει συνεργάτας ἐκτὸς πολλῶν λογίων Ἑλλήνων καὶ εὐρωπαίους καὶ ἀμερικανούς· περιέχει **ὠφέλιμωτάτην** ὕλην, καὶ σκοπὸν νὰ μεταδίδῃ εἰς τὸν πολὺν λαὸν τὰ διδακτικώτερα τῆς φύσεως, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ σκοπὸς του **κίλλστος** καὶ ἡ συνδρομὴ του τόσον μικρά, ὥστε δύναται νὰ τὴν καταβάλλῃ καὶ ὁ **τελευταῖος ἐργάτης**.» (Ἀκρόπολις, τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας).

«**Θαυμάσιος Κόσμος**. Ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἐξεδόθη νέον μηνιαῖον περιοδικόν, μοναδικόν διὰ τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἀγγλικὸν καὶ ἀμερικανικὸν σύστημα καὶ μὲ συνδρομὴν μόνον **μίαν δραχμὴν** ἐτησίως. Εἶνε πολὺ **καλὸν καὶ τερπνὸν καὶ ὠφέλιμον** ἀνάγνωσμα· εἰς 12 σελίδας περιέχει πλεῖστα ἀρθρίδια καὶ τιτλοφόρα μικρὰ περὶ πλείστων ἐπιστημονικῶν καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων ἐκ τοῦ **θαυμασίου κόσμου**, ὅσα δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἐκπληξιν. Ἀκολουθεῖ πολὺ καλὸν σύστημα οὕτω, ἄνευ μακροσκελῶν καὶ συνεχόμενων ἀρθρων, τὰ ὅποια, ὅσον καὶ σπουδαῖα, εἰς τοιαῦτα ἀναγκώματα ἀποβαίνουσι **κουραστικά**. **Τὸ συνιστῶμεν ὡς ἄξιον ὑποστηρίξεως καὶ μάλιστα μὲ τόσον εὐθηνὴν συνδρομὴν, μίαν δραχμὴν τὸ ἔτος—τίποτε.**» (Νέα Ἐφημερίς τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας).

«Ἐξεδόθη ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «**Θαυμάσιος Κόσμος**», ἐν τῷ ὀποίῳ (ἐκ τοῦ **Α'** κρινοντες φυλλαδίου) ὑπάρχει τόση ποικιλία ὕλης, καὶ ὕλης περιέργου καὶ τερπνοτάτης, ὥστε **δὲν δισταζόμεν νὰ συστήσωμεν αὐτὸ θερμῶς** τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ φιλομούσοις. Ἡ εὐτελής δὲ τιμὴ τῆς συνδρομῆς νομιζόμεν ὅτι δὲν θὰ ἀποβῇ πρόσκομμα οὐδὲ εἰς αὐτοὺς τοὺς φιλαργύρους». (Ὁμόνοια Ἀλεξανδρείας, 26 Σεπτεμβρίου).

«Ἐξεδόθη καὶ ἀπεστάλη ἡμῖν τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νεωστὶ ἐκδοθέντος περιοδικοῦ ὁ «**Θαυμάσιος Κόσμος**», συγγράμματος περιέχοντος ὕλην **περίεργον καὶ ποικίλην**, ὅσον **τερπνὴν καὶ διδακτικὴν** διὰ πάντας. **Μετὰ πεποιθήσεως συνιστῶντες** τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας,

ὡς καὶ εἰς πάντα φιλόμουςον, **συγχάρομεν** ἀπὸ καρδίας τὴν Σύνταξιν τοῦ νέου περιοδικοῦ διὰ τε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδόσεως παρ' ἡμῖν τοιοῦτου φύλλου, **συνενοῦντας τὸ χρήσιμον** μετὰ τοῦ **τερπνοῦ**, ὡς καὶ διὰ τὴν **μετριωτάτην** τιμὴν αὐτοῦ».

(Ἀλήθεια Τήνου, 23 Σεπτεμβρίου.)

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι ἔνεκεν ἐλλείψεως χώρου νὰ καταχωρίσωμεν τὰς κρίσεις καὶ τῶν λοιπῶν ἐφημερίδων, πρὸς ἃς σπεύδομεν καὶ πάλιν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν.

ΤΟ ΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Διονύσιος ὁ Ἀρχαῖος, ὁ γνωστὸς τῶν Συρακουσῶν τύραννος (405—368 π. Χ.), ἐγένετο περιβόητος διὰ τὸ ἄγαν ὠμὸν καὶ φιλύποτον τοῦ χαρακτῆρός του· ἔνεκα δὲ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ τούτων διήγαγε τὸν βίον ὄλον ἐν διηνεκεῖ ἀνησυχίᾳ καὶ φόβῳ. Ἡ ἱστορία γνωρίζει ἡμῖν, ὅτι ἔσπερεν ἀσίποτε θώρακα ὑπὸ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, ὅτι διέταττε νὰ ἐρευνῶσι σωματικῶς πάντα τοὺς παρ' αὐτῷ εἰσαγομένους, ὅτι οὐδέποτε ἐνεπιστεῖετο τὴν κεφαλὴν του εἰς κουρέα καὶ ὅτι, δασκίς ἤθελε γὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν λαόν, ἀνέβαινε πρὸς ἀσφάλειαν ἐπὶ ὑψηλοῦ πύργου. Καθ' ὄλου δ' εἰπεῖν, μέχρι τοιοῦτου σημείου ἐξέτεινε τὰς προφυλάξεις αὐτοῦ, ὥστε νὰ μὴ κοιμᾶται ποτε ἐπὶ δύο συνεχεῖς νύκτας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου.

Μεταξὺ τῶν σατανικωτέρων μέσων, ἅτινα ἡ μυσρὰ αὐτοῦ διάνοιε εἶχεν ἐπινοήσει ὅπως πιέζῃ καὶ βασιανίζῃ τοὺς νομιζομένους ἐχθροὺς του, ἦν καὶ ὑπόγειός τις φυλακὴ, ἣν οἱ σημερινοὶ Σικελοὶ ὀνομάζουσιν **Ὁμιλοῦν Σπήλαιον ἢ Οὐς τοῦ Διονυσίου (Orechio di Dionisio)** εἴτε ἐπειδὴ εἰς παρακείμενον τῇ φυλακῇ ταύτῃ δωματίον μετέβαινε συχνάκις ὁ τύραννος καὶ ἤκροατο τῶν συνδιαλέξεων καὶ παραπόνων τῶν ἐν αὐτῇ καθειργμένων, εἴτε ἐπειδὴ ὁμοιάζεν αὐτὴ κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς οὐς ὄνου. Τὸ Οὐς λοιπὸν τοῦτο εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν περιφήμων ἐν Συρακούσαις **λατομείων**, ἅτινα, κατασκευασθέντα τὸ πρῶτον ὅπως παρέχουσι τὸ ὕλικόν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς πόλεως, μετεβλήθησαν κατόπιν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου εἰς φυλακὰς τοῦ κράτους, ἐντὸς τῶν ὁποίων—ὡς παραδίδουσιν ἡμῖν οἱ ἀρχαῖοι—δ' ὠμὸς τῶν Συρακουσῶν τύραννος ἐφυλάκιζε κατὰ χιλιάδας τοὺς δυσηρεστημένους κατ' αὐτοῦ καὶ τοὺς νομιζομένους ἐχθροὺς του. Τὰ λατομεῖα ταῦτα, ἀνοικτὰ ὄντα κατὰ τὸ ἄνω μέρος, ἐξέθετον τοὺς ἐν αὐτοῖς καθειργμένους εἰς τὴν ἐπήρεια τοῦ ἡλίου, τῆς βροχῆς, τοῦ ψύχους καὶ τῆς νικτερινῆς ὑγρασίας. Τὸ μῆκος αὐτῶν ἦτο—κατὰ τὸν Αἰλιανόν—ἐνὸς σταδίου, τὸ δὲ πλάτος ἐνὸς πλέθρου.

Τρία τῶν λατομείων σώζονται μέχρι τῆς σήμερον· ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν **Οὐς τοῦ Διονυσίου**, οὗτινος παρατιθέμεθα ὡδε τὴν περιγραφὴν, ὁδηγὸν ἔχοντες τὸν ἀγγλον περιηγητὴν κ. Ἐδουάρδον Postlethwaite ἐν τῷ συγγράμματι αὐ-

τοῦ **Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑλλάδος**. Περιγράφει οὗτος τὸ **Οὐς** ὡς εὐρεῖαν καὶ σκοτεινὴν ὄπην, ἔχουσαν σχῆμα μὲν ὡτὸς ὄνου, βάθος δὲ πεντήκοντα ποδῶν. Ἡ ὄπῃ αὕτη ἄγει εἰς σπήλαιον 120 ἢ 140 μέτρων μήκους καὶ 10 ἕως 12 πλάτους, λελαξευμένον δὲ μετ' ἐπιμελείας ἐντὸς στερεοῦ βράχου· αἱ πλευραὶ αὐτοῦ ἀνυψοῦνται ἐλικοειδῶς καὶ προσεγγίζουσιν ὄλον ἐν ἀλλήλας, καὶ τέλος καταλήγουσι κατὰ τὸ ἄνω μέρος εἰς χεῖλωμα. Κατεσκευάσθη δὲ κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου ὄνου, καθόσον καὶ ἡ εἴσοδος του αὕτη εἶνε τοιοτοτρόπως κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ συνθροῖζῃ τὸν ἦχον καὶ μεταδίδῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Τὸ σπήλαιον τοῦτο κεῖται λίαν πλησίον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Διονυσίου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεκινῶναι διὰ κρυφίας διόδου. Διὰ ταύτης ὁ τῶν Συρακουσῶν τύραννος μετέβαινε, ὡς εἶπομεν, πολλάκις καὶ ἤκροατο τῶν συνδιαλέξεων, τῶν μονολόγων, τῶν ἐπιφωνημάτων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν **ψιθυρισμῶν** τῶν κθειργμένων ὑπόπτων ὑπηκόων του. Καθότι ἡ ἀκουστικὴ τοῦ σπηλαίου κατασκευὴ εἶνε τοιαύτη, ὥστε καὶ χάρτης σχιζόμενος ἐντὸς αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ μέγαν θόρον οὐδ' ὀνομασθέντος. Περὶ τούτου δὲ ὁ κ. Postlethwaite ἐβεβαιώθη αὐτοπροσώπως. Ὁ ὀδηγὸς δηλ. αὐτοῦ εἰσήλθεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ διὰ ταπεινῆς καὶ ἡπίας φωνῆς ἀπηύθυνεν ἐπιπληκτικὰς τινὰς λέξεις εἰς τὸ φάσμα τοῦ ὑπεράνω ὠτακουστοῦντος τυράννου· ὁ κ. Postlethwaite ἐξεπλάγη μεγάλως, ἀκούσας ταύτας νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῆς ὄπῃς σχεδὸν μετ' ἐντάσεως ἐκπυρσοκροτούσης ροκέτας.

Ὁ ἀγγλος ἀξιωματικὸς κ. Σμάιθ (Smythe) ἐν τινι περιγραφικῷ ὑπομνήματι του περὶ Σικελίας δίδει τὴν ἐξῆς γεωμετρικὴν περιγραφὴν τοῦ **Ὤτος τοῦ Διονυσίου**: «ἔχει σχῆμα παραβολικῆς καμπύλης, τελευτώσης εἰς ἐλλειπτικὸν τόξον, μετὰ πλευρῶν παραλλήλων τῷ ἄξονι· εἶνε ἐντελῶς λεῖον τὴν ἐπιφάνειαν, καλυπτομένην διὰ λεπτοῦ στρώματος **σταλακτίου**, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸ λίαν ἠχηρόν». Ὁ κ. Σμάιθ προστίθει ὅτι ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ σπήλαιον κυριεύεται ὑπὸ τρόμου καὶ μελαγχολίας.

ΟΙ ΠΥΡΙΝΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων φυσικῶν φαινομένων εἶνε καὶ οἱ καλούμενοι **πύρινοι δράκοντες**, σπανιώτατα ἀναφαινόμενοι ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀνομασθέντες δὲ οὕτω ἔνεκεν τῆς ὑποτιθεμένης αὐτῶν ὁμοιότητος πρὸς τὸ ὁμώνυμον μυθικὸν ζῶον, ὅπερ ἡ ἀρχαία μυθολογία παρίστα ὡς ἀποπνέον πῦρ καὶ φλόγας ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐγένετο—ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα—ἀντικείμενον δεισιδαίμονος τρόμου παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις. Καθότι ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ παλαιᾷ ἀγγλικῇ τραγωδίᾳ **Καῖσαρ καὶ Πομπήιος** (1607) τοὺς ἐξῆς στίχους: «**Εἶδον πύρινον δράκοντα**, ὅστις διήλθε δραματικῶς ἔμπροσθεν ἀποθνήσκοντος καὶ, θεωρήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν τάφον του, **εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐκρύβη**». Καὶ ἔτερον δὲ παλαιὸν

ἀγγλικὸν βιβλίον, τυπωθὲν περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, φέρει δὲ τίτλον **Μελέτη περὶ τῶν Μυστηρίων (Contemplation of Mysteries)**, γνωρίζει ἡμῖν ἐν τῇ ἀσφαί καὶ ὀρθομίστῳ διαλέκτῳ τῆς ἐποχῆς του, ὅτι ἐν ἔτει 1532—τὸ πρῶτον ἴσως—**παρετηρήθησαν** εἰς πολλὰς χώρας **πύρινοι δράκοντες**, οἵτινες «**φέρουτες ρύγχος χοίρου** περιέπταντο κατὰ σιμὴν καὶ ἐμάδας, ὧν τινες ἀπετελοῦντο ἐκ τετρακοσίων τοιούτων δρακόντων». Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου ἀποδίδει τὴν ἐμφάνισιν τῶν δρακόντων «**εἰς ἐνέργειαν διαβόλου καὶ εἰς τὰς μαγείας τῶν πονηρῶν**»!

Τὰ περιεργότατα ταῦτα φαινόμενα, ἅτινα, ὡς εἶπομεν, παρατηροῦνται σπανιώτατα καὶ ὑπὸ εὐνοϊκὰς τινὰς ἀτμοσφαιρικὰς περιστάσεις, ἐπιστημονικῶς ἐξεταζόμενα, ἐξηγοῦνται εὐχερῶς καὶ ἀπογρῶντως. Ὅταν εὐφλεκτοὶ ἀτμοὶ συναθροίζωνται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, οὗτοι, ὡς ἐλαφρότεροι, ἀνέρχονται μεθ' ἱκανῆς ἐρμῆς πρὸς τὰ ἀνώτερα ψυχρότερα στρώματα, ὡς ἐκ τῆς ἐρμητικῆς δὲ ταύτης προστριβῆς αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀέρος, ἐνούμενοι μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ὀξυγόνου, ἀναφλέγονται. Τὸ ὑψηλότερον αὐτῶν μέρος, ὡς ἄραιότερον, προσλαμβάνει τὸ παράδοξον σχῆμα, τὸ ὑποτιθέμενον ὅτι ὁμοιάζει πρὸς λαίμον δράκοντος καὶ, καμθὲν ὑπὸ τὴν ὀντώθησιν, ἦν λαμβάνει, ὁποτελεῖ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, ἐν ᾧ τὸ κατώτερον, στρεφόμενον πρὸς τὰ ἄνω ἔνεκεν τῆς αὐτῆς δυνάμεως, παριστᾷ τὴν οὐρὰν τοῦ τέρατος. Τότε δὲ ἐν ὀρμητικῇ πορείᾳ ὁ δράκων, οἷοις πυρίφλεκτος, δισχιζέει τοὺς οὐρανοὺς, ἐμβάλλων ἄερατον τρόπον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀμαθῶν καὶ δεισιδαιμόνων. Κατὰ τὸν Blout, τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε μεγάλα ποσότητος ἀτμῶν ἀναφλεγόμενων μετὰ δύο νεφῶν, τοῦ ἐνὸς θερμοῦ καὶ τοῦ ἐτέρου ψυχροῦ—ἐξ οὗ ἐξηγεῖται καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐξερχόμενος **καπνός**.

Τὰ σπάνια ταῦτα ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα **παρετηρήθησαν** καὶ κατὰ τὸ 1704, πρὸς τούτους δὲ καὶ ἐν Σικωτία τῷ 1792, καθὰ μανθάνομεν ἐκ τῆς **Στατιστικῆς Ἐκθέσεως** αὐτῆς τοῦ 1793. Πολλοὶ ἐθεώρουν αὐτὰ μετὰ τρόμου, ἄλλοι ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν **δράκοντες φυλάσσοντες κεκρυμμένον τιτὰ θησαυρόν**, οἱ δὲ παιδευμένοι τὰ ἐθεώρουν ὡς πρόδρομον τρικυμιῶν καὶ σφοδρῶν ἀνέμων. Καὶ ἡ ἰδέα των ἀπεδείχθη ὀρθή.

Ἐκ Βερολίνου PROF. SAMUEL HERZSTEIN

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ καρδία κρύπτει βεβαίως πολλὰ μυστήρια· ἀλλ' ἂς μὴ ἐκπλαγῶσιν αἱ ἀβραὶ ἀναγνώστριαι. Δὲν μέλλομεν ν' ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα μυθιστορικῶς πῶς εἰς τὴν ματαιὰν αὐτῶν ἔρευναν, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Montepin, τοῦ Ponson du Terrail e tutti quanti. Τὸς τοιαύτας μελέτας, ὡς εὐχαρίστως μανθάνω, ἤρχισεν ἡδὴ ἐν Ἑλλάδι—ὅπως καὶ ἐν τῇ πατρίδι μου—νὰ ἐγκαταλείπῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὠραῖον φύλον, τερπόμενον μᾶλλον εἰς ἄλλας σοβαρωτέρας, πρακτικωτέρας καὶ πῶς ἐπιστημονικωτέρας—ἀρκεῖ νὰ ἐκτιθεναὶ αὐταὶ

μετά σαφηνείας και χάριτός τινος. *Οθεν, ενθαρρυνθείς εκ τῆς εὐμενοῦς προσοχῆς, μεθ' ἧς, ὡς ἔμαθον παρὰ τοῦ φίλου Διευθυντοῦ τοῦ *Θαυμασίου Κόσμου*, αἱ αναγνώστρια αὐτοῦ ἀνέγνωσαν τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθὲν ἄρθρον μου περὶ «πλανωμένων βελωνῶν», θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐξηγήσω αὐταῖς ἐν συντομίᾳ καὶ τὰ *θαυμάσια τῆς καρδίας* ὑπὸ *φυσιολογικῆν* ὁμῶς ἔποψιν.

Πρῶτον, πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ἡ καρδία οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μῦς, καὶ ὁμοιάζει διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς λοιποὺς μῦς, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σαρκώδες μέρος τοῦ σώματος ἡμῶν. Ἡ δὴλωσις αὕτη ἀποκαλύπτει ἀμέσως περιεργόν τινα ἰδιότητα τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας. Δεικνύει ὅτι ἡ καρδία, οὕτω ἀπλῶς μῦς, ὀφείλει νὰ λειτουργῆ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι μῦς, καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ δύναμις, ἥτις κινεῖ τοὺς δακτύλους ἡμῶν, ὅταν γράφωμεν ἢ συλλαμβάνωμεν ἀντικειμένον τι, ἢ τοὺς πόδας ἡμῶν, ὅταν βαδίζωμεν, ἢ αὐτὴ τίθησιν εἰς κυκλοφορίαν καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδίας ἡμῶν. Πάντες γινώσκουσιν ὅτι οἱ μῦς, λειτουργοῦντες, *συστέλλονται ἢ διαστέλλονται*. *Ὅταν λ. χ. κάμπτωμεν τὸν *πῆχυν* (τῆς χειρὸς) πρὸς τὸν *βραχίονα*, κατορθοῦμεν τοῦτο τῆ ἐνεργείᾳ μῦος τινος, *δικεφάλου* καλουμένου· ὅταν δὲ ἐκτείνωμεν τὸν βραχίονα, βοηθοῦμεθα εἰς τοῦτο ὑπὸ ἑτέρου μῦος, τοῦ *τρικεφάλου*.

Καὶ ἡ καρδία λοιπόν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, κέκτηται τὴν δύναμιν τοῦ συστέλλειν τὰς μυϊκὰς αὐτῆς *ἵνας*, οὗ ἕνεκα σμικρύνεται ἢ ἐκτασις τῶν *κοιλότητων* ἢ διαμερισμάτων, ἐξ ὧν αὕτη συνίσταται. *Ἐπομένως τὸ ἐντὸς τῶν κοιλοτήτων ἐκείνων εὐρισκόμενον ὑγρὸν—τὸ αἷμα—ἐξωθεῖται μεθ' ὀρμῆς πρὸς τὰ ἔξω καὶ εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν μεγάλων σωλήνων, τῶν *αιματοφόρων ἀγγείων* καλουμένων, ἅτινα συγκοινωνοῦσι μετ' αὐτῆς καὶ φέρουσι τὸ αἷμα, δηλ. τὴν τροφήν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος· τοῦτο εἶνε τὸ ἐν μέρος τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας. *Ὅταν δὲ αἱ ἵνες αὐτῆς διαστέλλωνται, καὶ ἐπομένως αἱ κοιλοότητες τῆς καρδίας εὐρύνωνται, νέον αἷμα εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτῶν, προπαρασκευάζον νέαν συστολήν. Οὕτω λοιπόν ἡ λειτουργία τῆς καρδίας δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς συνισταμένη ἐκ δύο μερῶν, συστολῆς καὶ διχοστολῆς.

*Ἡδὴ γενᾶται τὸ ζήτημα, ἂν ἡ καρδία λειτουργῆ ἀπαύστως. Ποιητῆς τις, συμπατριώτης μου, λέγει περὶ ὅτι «ἡ καρδία εἶνε δούλος, ὅστις οὐδέποτε ζητεῖ ἀνάπαυσιν». *Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ δύνανται νὰ λέγωσιν ὅτι, ἂν τοῖς ἐπέλθῃ, ἂν μὴ τεθῆ χαλινός τις εἰς τὴν ἀπεριόριστον αὐτῶν ποιητικὴν ἄδειαν. Ἡ ἐπιστήμη τοῦλάχιστον ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ καρδία παύει κατὰ *διαλείμματα* τὸ ἔργον τῆς. *Ἀλλά, πρὶν ἢ ἐξηγήσωμεν τοῦτο, ἀνάγκη νὰ μνημονεύσωμεν λεπτομερείας τινάς, ἀναφερομένας εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς. *Ἐν τῷ ὄριμῳ ἀνδρὶ οἱ τακτικοὶ παλμοὶ τῆς καρδίας του εἶνε 70—75 καθ' ἕκαστον λεπτόν τῆς ὥρας. Εἰς τὰ βρέφη, τὰ ἔχοντα ἡλικίαν ἐνὸς ἔτους, προΐουσιν, κυμαινόμενοι ἀπὸ 115 μέχρις 130. Προΐουσιν ὁμῶς τῆς ἡλικίας, ἄρχονται ἐλαττούμενοι, ἕως οὗ, τοῦ

βρέφους καθισταμένου εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, περιορίζονται οἱ παλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνωτέρω μνημονευθέντα ἀριθμὸν, ἔκτοτε δ' ἐξακολουθοῦσιν ἐλαττούμενοι, ἔφ' ὅσον ὁ ἀνὴρ προβαίνει εἰς ἡλικίαν. Οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι δεικνύουσιν, ὡς βλέπετε, μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν παλμῶν καὶ εἰς ἕν μόνον λεπτόν τῆς ὥρας. Τὸ περιεργότερον ὁμῶς εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐμέτρησε καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν—καὶ ἠθροισμένην μάλιστα.

Δι' ἐπισταμένων λοιπὸν καταμετρήσεων ὑπελογίσθη ὅτι τὸ ἄθροισμα τῆς καταναλισκομένης ἡμερησίας δυνάμεως τῆς καρδίας ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐργασίαν 124 τόνων· ἢτοι, ἂν ἡ ὑπὸ τῆς καρδίας δαπανωμένη δύναμις εἰς 24 ὥρας ἠθροίζετο εἰς ἕνα πελώριον παλμὸν ἢ κτύπον, οὗτος ἦθελε σηκῶσαι ἀπὸ τοῦ ἐδάφους βάρος 124 τόνων κατὰ ἕνα πόδα! Φαντάζεσθε ὅποσον περιεργὰ καὶ σπουδαῖα συνάμα πορίσματα δύνανται νὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τούτου. Πρῶτον, ἐξηγεῖται διὰ τὸ ἀληθῆς ἔρωσ εἶνε τοσοῦτον σπάνιος ἐπὶ τῆς γῆς ἀφοῦ, ἵνα βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ ἐρωμένη σας σὰς παρέδωσε τὴν καρδίαν τῆς, ὅτι *πάλλει* αὕτη πράγματι δι' ὑμᾶς, ἀπαιτεῖται νὰ διαθέσῃ εἰς τὸν ἔρωτά σας ὅλην τὴν δύναμιν τῶν 124 τόνων! Οὕτω δὲ ὁ ἔρωσ—ὅστις, κατὰ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς πλατωνικοὺς, εἶνε τὸ ἰδανικότερον, τὸ *αὐλότερον* τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πραγμάτων—προλαμβάνει, ὑπὸ τὴν *πρακτικὴν* ἀτμόσφαιραν τοῦ αἵματος, ὃν διατρέχομεν, ὑλικὰς ἰδιότητας καὶ διαστάσεις, ἀφοῦ δυνάμεθα ἴσως νὰ μετρήσωμεν τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὅπως μετροῦμεν τὴν τῆς ἀτμομηχανῆς!

*Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον. Μὴ νομίσητε ὅτι ἡ δύναμις αὕτη τῆς καρδίας συναθροίζεται ἀκριβῶς εἰς 24 ὥρας· τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τοῦτο γίνεται ἐν διαστήματι μόνον 16 ὥρων. Διότι ὁκτὼ ὥρας διαθέτει ἡ καρδία εἰς ἀνάπαυσιν ἑαυτῆς, ἐκάστου παλμοῦ αὐτῆς ἀκολουθουμένου ὑπὸ διακοπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καρδία *σταματᾷ*. Περὶ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν καὶ πειραματικῶς. *Ἐὰν δηλ. προσαρμόσωμεν τὸ οὖς ἡμῶν εἰς τὸ στήθος ἀνθρώπου, ὅπως ἀρροασθῶμεν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ, διακρίνομεν ἀμέσως δύο διαφόρους ἤχους· ὁ πρῶτος τούτων εἶνε μακρὸς καὶ ὑπόκωφος, ὁ δεύτερος, ἐξ ἐναντίας, βραχὺς καὶ ὀξύς. Μετὰ τοὺς ἤχους τούτους ἐπέρχεται *παύσις* τις, ἥς ἡ διάρκειά εἶνε ἴση περίπου πρὸς τὴν τῶν δύο ἤχων ὀμοῦ.

*Ἡ αἰτία τῶν ἤχων εἶνε γνωστὴ· παράγονται ὑπὸ τῆς κινήσεως τῶν *βαλβίδων* (εἰδους γλωττίδων, οἷαι αἱ τῶν ὑδραντλιῶν, χρησιμευσῶν νὰ κανονίζωσι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν κοιλοτήτων τῆς καρδίας)· ἡ δὲ διακοπὴ προέρχεται ἐκ τοῦ χρόνου τοῦ μεσολαβούντος μεταξὺ ἐκάστης συστολῆς καὶ διαστολῆς τῆς καρδίας, καθ' ἃς τὸ αἷμα εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται διηνεκῶς ἐξ αὐτῆς, παράγον τοὺς παλμούς, οἵτινες αὐξάνονται ἢ ἐλαττοῦνται ἀναλόγως τῆς ταχύτητος ἢ βραδύτητος τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Καταφαίνεται ἐκ τούτων, ὅποσον λεπτόν εἶνε τὸ ζήτημα τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας. Ἐρρήθη δι-

καίως ὅτι ἡ καρδία τότε μόνον λειτουργεῖ κανονικῶς, ὅταν τὴν ἀφήνωμεν ἡσυχον, τοῦτο δὲ ἀπέδειξε τρανώτατα καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς ὑγιεινῆς. *Ὁρίσαμεν ἀνωτέρω τὸν ἀριθμὸν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας ὑγιῶς ἀνθρώπου· ἀλλὰ τοὺς παλμούς τούτους ἐπιταχύνουσι ἢ βραδύνουσι καὶ *ἐξωτερικὰ αἰτία*. Πᾶς τις γνωρίζει ἴσως ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας, ὅτι τὸ πνεῦμα ἀσκεῖ ἐπίδρασιν τινα ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τῆς καρδίας· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπίδρασις αὕτη ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνεχόμενων μερῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος—ὅπερ κυβερνᾷ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς τὸ ἄσπονον ἡμῶν—συμπεραίνει τις εὐκόλως, ὅποσον ἡ λειτουργία τῆς καρδίας ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος. Διότι γινώσκωμεν ἐκ τῆς φυσιολογίας· ὅτι ἐν εἶδος νεύρων λ. χ. χρησιμεύει νὰ *πέσῃ* τὴν καρδίαν καὶ *βραδύνῃ* τὴν κυκλοφορίαν αὐτῆς, ἄλλο, ἐξ ἐναντίας, ἐπιταχύνει ταύτην. *Ἐπομένως, ὅταν σφοδραὶ ἠθικαὶ συγκινήσεις ἐπέρχονται εἰς τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν, ἀναμφίβολον τυγχάνει ὅτι ἐπηρεάζουσιν αὐταὶ τὴν καρδίαν. Αἱ παντοῖαι ἠθικαὶ συγκινήσεις καὶ τὰ πάθη, οἷον δέος, τρόμος, ζηλοτυπία, ἀγωνία, λυπηραὶ ἀγγελίαι αἰφνιδίως κοινοποιούμεναι, ταῦτα πάντα εἴτε βραδύνουσι, εἴτε ἐπιταχύνουσι τοὺς παλμούς τῆς καρδίας—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ βλάβῃ τῆς υγιείας. *Ἡ βλάβη δὲ αὕτη δύναται νὰ ἐπέλθῃ εἴτε ἀμέσως, εἴτε μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός. *Ὅταν ἐπέρχεται ἀμέσως, ἐκδηλοῦται διὰ τῆς *συγκοπῆς τῆς καρδίας*—καὶ ἀναφέρονται οὐκ ὀλίγα παραδείγματα, καθ' ἃ ἡ καρδία *συνεκοπή* ἢ *διερράγη* ἕνεκεν τῆς σπασμοδικῆς σφοδρότητος τῆς ἑαυτῆς συστολῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μεγάλης ἠθικῆς συγκινήσεως. Καὶ τοιοῦτοτρόπως δύνασθε νὰ ἐξηγήσητε κατὰ μέγα μέρος τοὺς αἰφνιδίους ἐκείνους θανάτους, οὓς οἱ ἱατροὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν μοιραίαν καὶ ἀνεξήγητον διὰ τὸν πολὺν λαὸν *συγκοπήν*.

*Ἀλλὰ παραπλησίαν βλάβην—καὶ θά ἀπορήσητε ἴσως—δύναται νὰ προξενήσῃ καὶ αὕτη ἡ *υπερμετρος χαρὰ*. Διότι τί ἄλλο εἶνε αὕτη, εἰ μὴ ψυχικὴ συγκίνηση, *διατάραξις τῆς καρδίας*, ἥτις κατ' ἐπανάληψιν μὲν ἐπισυμβαίνουσα συμβάλλεται εἰς τὴν ἐξασθένειν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, μετὰ μεγάλης δὲ σφοδρότητος ἐπερχομένη, δύναται νὰ προξενήσῃ πολλὰς *συγκοπήν* τῆς καρδίας; *Ἄν ταῦτα ἔχωμεν ὑπ' ὄψει, δυνάμεθα πληροστάτην νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἱστορικοῦ Massingberd, ὅστις ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ τίτλῳ φέρωντι «Ἡ Ἐθροσκειτικὴ Μεταρρύθμισις ἐν Ἀγγλίᾳ» ἀναφέρει θάνατον ἐκ χαρᾶς.

Διηγείται, οὗτος ὅτι γηραιὸς τις εὐπατριδῆς, Ἐδουάρδος Βόρτων τὸ ὄνομα, φανατικὸς δὲ διαμαρτυρόμενος, ἀκούσας πρῶταν τινὰ τοὺς κώδωνας τοῦ Λονδίνου σημαίνοντας χαρμωδῶς, ὑπέθεσεν ὅτι προανήγγελλον τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τῆς βασιλείσεως Ἐλισάβετ (προστατριάς, ὡς γνωστόν, τῶν διαμαρτυρομένων). Ἐξαπέστειλε λοιπὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τοῦ πράγματος, μεθ' οὗ συνετόνησεν, ἂν τοῦτο ἀπεδεικνύετο ἀληθές, νὰ σείσῃ ἐκεῖνος μακρόθεν

τὸ ρινόμακτρον αὐτοῦ εἰς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως. *Ὁ Βόρτων ἀνέμεγεν ἐναγωνίως τὸ συμπεφωνημένον σημεῖον, ὅτε δὲ εἶδεν ἐπὶ τέλους αὐτό, εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν ἀρρήτῳ χαρᾷ. Μόλις δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀπαγγείλῃ προσευχὴν τινα, καὶ ἀμέσως κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ *ἐξέπνευσε παραχρῆμα!*

*Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίθετος τῆς χαρᾶς συγκίνησης, ἡ σφοδρὰ ἢ ἐπίμονος λύπη, ἐπιφέρει πολλάκις δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Λέγομεν συνήθως—οἶνεὶ μεταφορικῶς—ὅτι ὁ δεινὰ *ἀπέθανεν ἐκ λύπης*. Νομίζετε ὅτι ἡ φράσις εἶνε μόνον μεταφορικὴ; Δυστυχῶς, εἶνε καὶ *κυριολεκτικὴ*. Τὰ πιστοῦντα δὲ τοῦτο παραδείγματα εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ἅτε περιβεβλημένα τὸ κύρος τῆς ἱστορίας. *Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ τοῦ γνωστοῦ Fernel—ἱατροῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἐρρίκου Β'—ὅστις ἀπέθανεν ὑπὸ λύπης ἕνεκεν τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του! *Ἐπ' ἴσης ἡ μεγάλη λύπη ἔστειλε πρόωρος εἰς τὸν τάφον τὸν διάσημον γάλλον ὑπουργὸν Louvois, ἐπειδὴ ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειν τοῦ κυρίου του, τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΕ'.

*Ἴσως μοι εἴπητε, ὅτι αἱ καρδία αὐταὶ δὲν ἦσαν *ἰσχυραὶ*. Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐν τούτοις ἠδυνάμην ν' ἀπαριθμήσω ὑμῖν καὶ παραδείγματα καρδιῶν ἰσχυρῶν—*ἐκτάτως ἰσχυρῶν μάλιστα*. Ἀλλά, φοβούμενος μήπως καταχρασθῶ τὴν καλωσύνην ὑμῶν, ἀναβάλλω τοῦτο εἰς τὸ προσεγὲς φύλλον.

*Ἐκ Λονδίνου

DR. WILLIAM ROBERTSON

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

***Ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ δῆγματος τοῦ σκορπίου.**—Ζῶν σκορπίος ρίπτεται εἰς πλατύστομον φιάλην, περιέχουσαν σταγῶνάς τινας συνήθους μαγειρικοῦ ἐλαίου ἐκλεκτῆς ποιότητος· ἐπιχέεται κατόπιν καὶ ἄλλο ἔλαιον ἐπ' αὐτοῦ, ἕως οὗ ἡ φιάλη πληρωθῆ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκπνεύσῃ ὁ σκορπίος. Ἐν τῇ πάλῃ αὐτοῦ πρὸς ἀπελευθέρωσίν του τὸ δηλητηριώδες ἔντομον ἐκχέει ὅλον αὐτοῦ τὸ δηλητήριον ἐντὸς τοῦ ἐλαίου, τὸ δὲ δηλητηριασθὲν τοῦτο ἔλαιον χρησιμεύει ὡς ἐξαιρετικὸν ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ δῆγματος τοῦ σκορπίου. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τοῦ φαρμάκου, διὰ τὸ ὅποιον οἱ ὀπαδοὶ τῆς *ὁμοιοπαθητικῆς* δύνανται δικαίως νὰ ἐναβρύνωνται.

* *

***Οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ ἐγκεφάλου.**—Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου περιέχει ἱκανὴν ποσότητα φωσφόρου, κυμαινόμενῃ ἀπὸ τοῦ 1)20 μέχρι τοῦ 1)30 τοῦ ὅλου ὄγκου· ἐλλείπει δὲ οὗτος σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τοὺς ἡλιθίους. Αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτῶνται μεγάλως ἐκ τοῦ βάθους καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ. *Ὅσα χαμηλότερον κατερχόμεθα πρὸς τὴν διανοητικὴν κλίμα-

κα, τόσῳ ὀλιγώτεροι καὶ ἀβαθέστεροι εὐρίσκονται οἱ ἔλιγμοὶ αὐτοῦ. Ὁ ἐγκέφαλος τῆς ἀλώπεκος ὁμοιάζει ἐν μικρογραφίᾳ τὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δὲ τῆς ἀκάκου περισσότερᾶς εἶνε σχεδὸν ἄνευ τοιούτων ἔλιγμων.

Μεταπλασμός τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. — Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὁ ἐξοχος ἀγγλος ἐπιστήμων λόρδος Βρούμ (Brougham), πάσχει διηλεκτῆ μεταπλασμὸν καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέλη. Ἴσως οὐδεὶς ἀνθρώπος ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσιν ἐτῶν ἔχει ἐν ἀπλοῦν μέρει οἱ εἰς μέρος τι τοῦ σώματός του ἐξ ἐκεῖνων, ἅτινα εἶχε δεκαετῆς ὢν, πολλῶν δὲ ὀλιγώτερον μέρος τι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐν ᾧ ἐγεννήθη, ἐξακολουθεῖ ὑπὸ ὀργανισμὸν ἐντός ἡ μετ' αὐτοῦ. Πᾶν ὅ, τι εἶχε πρότερον ὑπέστη νέους συνδυασμούς, ἀποτελοῦν μέρη ἄλλων ἀνθρώπων, ζῶων, φυτῶν ἢ καὶ γεωλογικῶν οὐσιῶν, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον τῶρα ἔχει, θέλει διαλυθῆ μετὰ θάνατον, μέλλον νὰ ὑποστῇ νέους συνδυασμούς.

Ἡ ἔντασις τοῦ ὕπνου. — Κατὰ τὸν Pohl-schütter, ἡ ἔντασις τοῦ ὕπνου μεταβάλλεται κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ. Ὁ γερμανὸς ἐπιστήμων ἐμέτησεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ ἤχου τοῦ ἀπαιτουμένου ὅπως ἐξυπνίσῃ τὸν κοιμώμενον. Ἡ ἔντασις αὕτη ἀυξάνεται ταχέως κατὰ τὰς πρώτας ὥρας, κατόπιν μειοῦται — ὅτε μὲν ταχέως, ὅτε δὲ βραδέως — ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας, καὶ τέλος ἐλαττοῦται ἐπίσης, λίαν ὅμως βραδέως, μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἐξεγέρσεως. Οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι συμφωνοῦσι γενικῶς μετὰ τῆς πείρας· καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅσο βηχύτερος εἶνε ὁ ὕπνος, τόσῳ μακρότερον διαρκεῖ.

Ἀκουστικὴ τελειότης τῶν ποιμένων. — Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τοῦ *Θαυμασίου Κόσμου* δημοσιευθέντων περὶ τῆς ἀξιοσημειώτου ἀκουστικῆς τελειότητος τοῦ προβάτου κατὰ τὸν κ. James Hogg, ὁ φίλος κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, βουλευτῆς Λακωνίας, ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν σχετικὴν παρατήρησιν, ἀξίαν πολλοῦ λόγου. Ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι οἱ ποιμένες τῆς ἐπικρατίας του δύναται οὐ μόνον νὰ διακρίνωσι τὴν φωνὴν ἐν ὅς ἐκ ἀστού τῶν προβάτων των, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίσωσιν ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ των γεννηθέντος νεογνοῦ ἐκ τίνος ἀμνάδος ἐγεννήθη τοῦτο. Ἄν, ὡς δὲν ἀμφισβάζομεν, τὸ γεγονός εἶνε ἀκριβές, δύναται ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ ἂφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς ὀξυτέρας ἀκουστικῆς δυνάμεως τῶν ὑπὸ ἐξόχως καθαρὰν ἀτμόσφαιραν βιούντων βοσκῶν, ἂφ' ἐτέρου δὲ ἐκ τῆς ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα διηλεκτοῦς προσηλώσεως, ἥτις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, συνεπάγεται βεβαίαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα πείραν.

Ὁλεθρία πρόωρος ἀνάπτυξις. — Ὁ κ. Saffray, γάλλος ἱατρός, πραγματευόμενος ἐν τινι τῶν συγγραμμάτων του περὶ μακροβιότητος καὶ ψέγων δικαίως τὸν τεχνῆτορ, οὕτως εἰπεῖν, τρόπον, δι' οὗ ἀνατρέφουσιν οἱ πολλοὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, προκαλοῦντες

μοικαίως τὸν πρόωρον αὐτῶν θάνατον, ἀνκφέρει μετὰξὺ ἄλλων παραδειγμάτων καὶ τὸ ἐξῆς, ὄντως ἐκπληκτικώτατον: «Λουδοβίκος ὁ Β', υἱὸς τοῦ Λαδισλάου Δ', βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας, ἐστέρθη διετῆς τὴν ἡλικίαν· ἐξαετῆς διεδέξατο τὸν πτετέρα του ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἤρξατο βασιλεύων· ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ πέντε ἐτῶν τὸ γένειόν του εἶχε συμπληρωθῆ· δεκαεξαετῆς ἐνυμφεύθη· δεκαοκταετῆς εἶχε τὰς τρίχας πολιᾶς, ἀπέθανε δὲ γέρων εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν!»

Τὸ καουτσούκ. — Ἡ χρησιμωτάτη αὕτη οὐσία, ἐξ ἧς κατασκευάζονται τὴν σήμερον τοσαῦτα ἀντικείμενα κοινῆς χρήσεως, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ φυτικὸν κόμμι, συλλεγόμενον ἐκ τῶν κορυφῶν δένδρων τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ περὶ τὸν ἰσημερινὸν ἰδίως χόρα γίμει τοιούτων δένδρων, ἅτινα, ὡς βεβαίως ἀγγλικὸν τι περιοδικόν, δύνανται νὰ προμηθεύωσιν ἡμῖν τὸ κόμμι των ἐπὶ εἴκοσι γενεάς! Τεσσαράκοντα τρεῖς χιλιάδας τοιούτων δένδρων ἐμέτησεν εἰς ἕκτασιν γῆς τριάκοντα μιλίων μήκους καὶ ὀκτὼ πλάτους. Ἐκαστον δένδρον δύναται νὰ παράσῃ καθ' ἡμέραν ποσὸν χυμοῦ τριῶν κοχλιαρίων κατὰ μέσον ὄρον, ἀλλὰ τὰ δένδρα κείνται τοσοῦτω πλησίον ἀλλήλων, ὥστε εἰς ἀνθρώπος δύναται νὰ συλλέξῃ μέχρις ὀγδοήκοντα κοχλιαρίων καουτσούκ εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἀναστολὴ τῆς ζωϊκῆς δυνάμεως. — Ἐν τινι τῶν περιηγήσεων τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου κατὰ τὸν ποταμὸν Coppermine τὸ ψῦχος ἦτο τοσοῦτον ἀφόρητον, ὥστε οἱ ἰχθύς ἐπάγονον ἅμα ἐξαγόμενοι ἐκ τῶν δικτύων καὶ ἐγένοντο σκληρότατοι, δυνάμενοι νὰ διαρραγῶσιν, ὡς πάγος, εἰς δύο μέρη ὑπὸ κτυπήματος μικροῦ πελέκους. Ἄν ὅμως, καθ' ὀλοκληρίαν παγωμένοι, ἐφέροντο πλησίον πυρᾶς καὶ ἐθερμαίνοντο, ἀναλυομένου τοῦ πάγου, ἀνέζων. Τοῦτο εἶνε ὁμολογουμένως λίαν ἀξιοσημειώτος περίπτωσις, καταδεικνύουσα μέχρι ποίου βαθμοῦ ἡ ζωϊκὴ δυνάμις δύναται ἐνίοτε νὰ ἀναρτηθῇ εἰς τινα ψυχροάιμα ζῶα.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

(Ὁ δ. ἀπρεπῆς τῶν Παρισίων ἱατρός κ. Saffray, συγγραφεὺς δόκιμος πολλῶν εὐλήπτων ἐπιστημονικῶν ἔργων, ὡς ἐξῆς ἀναπτύσσει ἐν τῷ περισοπιδάστῳ καὶ νεωτάτῳ αὐτοῦ συγγράμματι ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορία τῆς Γῆς» τὴν ἱστορίαν τῶν ὀκεανῶν καὶ τὰ μετ' αὐτῶν σχετιζόμενα θαυμάσια φαινόμενα).

«Φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἡ ἕκτασις τῶν θαλασσῶν, τοσοῦτον εὐρεῖα ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τῶν ἡπείρων, εἶνε χῶρος ἀνωφελῆς διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἔρημος ἄγονος, φραγμὸς μετὰξὺ τῶν λαῶν, τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο λυσιτελὲς νὰ καταρρίψωμεν καὶ καταστρέψωμεν. Ἴνα ἐπαναπαύσωμεν λοιπὸν τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἐρευνήσωμεν διὰ βραχέων τὰ μυστήρια τῶν ὀκεανῶν, προσπαθήσωμεν νὰ κατανοήσωμεν ἀκριβῶς τὸ μέρος, ὅπερ διεδραμάτισαν ἐν τῇ ὕλικῇ ὀργανώσει τῆς σφαίρας καὶ τῇ ἀναπτύξει τῆς ζωῆς.

Ἡ σπουδὴ τῶν ὀκεανῶν εἶνε εἰσέτι λίαν ἀτελής· ἐν τούτοις αἱ ἀνάγκαι τῆς ναυτιλίας, ἢ τοποθέτησις τῶν τηλεγραφικῶν καλωδίων, αἱ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν γενόμεναι ἐρευναι μετ' ὅλων τῶν ἐκ τῆς ἐπιστήμης βοηθημάτων καθώρισαν ἀποχρῶντα ἀριθμὸν θετικῶν γεγονότων, ἐπιτρεπόντων ἡμῖν νὰ διασκεδάσωμεν τὰς παλαιὰς πεπλανημένας ἰδέας καὶ συναρμολογήσωμεν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς τὴν ἱστορίαν τῶν θαλασσῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν τῶν ἡπείρων.

Γινώσκουμεν ὅτι ὁ ὄγκος τῶν ὕδάτων διυλιζέται διηλεκτῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅτι οἱ ἀτμοὶ οἱ σχηματιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος, συμπυκνοῦνται περὶ τοὺς πόλους καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν μερῶν. Τὸ ἐκ τῆς συμπυκνώσεως παραγόμενον ὕδωρ — βροχὴ, χιὼν, ἢ πάγος — εἶνε ἐξόχως καθαρὸν, καθόσον δὲν περιέχει εἰμὴ μικράν τινα ποσότητα οὐσιῶν διαλελυμένων ἐν τῷ ἀέρι καὶ κοινορτόν τυχαίως συμπαρασυρόμενον. Ἄλλὰ κατὰ τὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ (διὰ τῶν βροχῶν) τὸ ὕδωρ τοῦτο, περιβρέχον τὴν γῆν, πληροῦται περιττωμάτων διαφόρων εὐδιαλύτων οὐσιῶν, ἃς ἀποσυνθέτει κατὰ τὸν ροῦν αὐτοῦ. Αἱ οὐσίαι αὗται, συσσωρεύμεναι ἐντὸς τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς γενέσεως τῆς γῆς, ἔδωσαν εἰς τὰ θαλάσσια ὕδατα ἰδίαν σύστασιν κατὰ μέσον ὄρον 100 γραμμάρια ὕδατος περιέχουσι 34 γραμμάρια διαφόρων ἀλάτων, ἐξ ὧν τὸ κοινὸν ἄλας (χλωριούχον σόδιον) ἀποτελεῖ τὰ τρία τέταρτα. Ἐν ταῖς λίμναις ὧν τὰ ὕδατα εὐρίσκουσι διέξοδον (lacs à écoulement) διατηροῦνται ταῦτα γλυκέα· εἰς ὅσας ὅμως ταῦτα περιοριζόμενα πανταχόθεν μένουσι στάσιμα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐσωτερικαῖς θαλάσσαις — οἷαι ἡ Κασπία θάλασσα, ἡ Νεκρά, ἢ θάλασσα τῆς Ἀράβης — τὰ ὕδατα καθίστανται ὀσημέρα ἄλμυρότερα. Ἄν τὰ διάφορα ποτάμια, ἅτινα χύνονται ἐν αὐταῖς, στεριεῶσων, ἢ ἐξάτμισις ἀποξηραίνει τὴν λίμνην ἢ τὴν ἐσωτερικὴν θάλασσαν, καὶ ὁ πυθμὴν αὐτῶν μεταβάλλεται εἰς ἀλατωρυχειὸν· ἐκ τούτου ἡ ἀρχὴ τῶν μεγάλων σωρῶν ὀρυκτοῦ ἀλατος, ὅπερ ἀνασκάπτομεν ὡς ἐκ λατομείου. Ἄν ὁ Ἀτλαντικὸς Ὄκεανὸς ἀπεξηραίνετο τοιουτοτρόπως, τὸ ἄλας αὐτοῦ θὰ ἐσχημάτιζε στρώμα 78 περίπου μέτρων.

Ὁ βαθμὸς τῆς ἀλμυρότητος τοῦ ὕδατος παραλλάσει κατὰ τὰ διάφορα μέρη. Ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν λ. χ. ἡ ταχέως ἐξάτμισις συσσωρεύει τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, περὶ δὲ τοὺς πόλους καὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν μεγάλων ποταμῶν ἢ τῆξις τῶν πάγων καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῶν γλυκῶν ὕδατων ἐλαττοῦσι τὸ ἀναλογεῖον μέρος τοῦ ἀλατος.

Τὸ ὕδωρ τῶν ὀκεανῶν εἶνε συνήθως κυανοῦ ἢ πρασίνου χρώματος· ἀλλὰ τὸ χρῶμα τοῦτο μεταβάλλεται ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐπιπλευσῶν ἀδρανῶν οὐσιῶν, τοῦ χρώματος τοῦ πυθμένου, τῆς παρουσίας μικροζῶων (animalculae), τοῦ σπέρματος τῶν ἰχθύων ἢ ἀλγῶν (φυκῶν) μικροσκοπικῶν. Εἰς τινα μέρη τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης καθίσταται γαλακτοχρῶν· εἰς ἄλλα εἶνε κροκώδινον ἢ ρόδιον. Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ὀφείλει τὸν

χρωματισμὸν αὐτῆς εἰς φύκος ἀπείρως μικρὸν, τριχοδέσμηρ καλούμενον· ἢ ροδόχρους θάλασσα χρωματίζεται ὑπὸ μυριάδων ὀστρακοδέρμων. Κατὰ τὰς θερμὰς νύκτας αἱ κορυφαὶ τῶν κυμάτων φωτίζονται ὑπὸ φωσφορίζουσῶν λάμψεων, δέσμαι δὲ σπινθέρων προσπίπτουσι αἰφνιδίως ἐπὶ τῶν πρῶρων τῶν πλοίων· ἢ κόπη ἢ διασχίζουσα τὸ κύμα, ὁ ἰχθύς ὁ ναυελῶς νηχόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας περιβάλλονται ὑπὸ αἰφνιδίαν καὶ διακεκομμένων λάμψεων. Αἰτία τοῦ φωτισμοῦ τούτου εἶνε μικροζῶα τινα (εἶδος σφαιριδίων συζώντων ἐν γλοιώδει καὶ διαφανεῖ σωρῷ) νυκτιλαμπῆ καλούμενα· ἐν κυβικὸν ἑκατοστόμμετρον ὕδατος περιέχει μέχρις 8000 ἐξ αὐτῶν. Εἰς τινα μέρη οἱ πλείοντες συναντῶσιν ἐν τῇ θαλάσῃ πλήθος μεθουσῶν — ἐτέρου εἶδους γλοιώδους σωροῦ μικροζῶων — τρεφομένων ἐκ διατόμων (φυτῶν μικροσκοπικῶν μετὰ χαλικώδους σκελετοῦ), ὧν τὰ συσσωρευόμενα λείψανα σχηματίζουσι παχέα στρώματα ἐν τῷ πυθμῆνι τῆς θαλάσσης. Εἰς τινας ἀκτὰς εὐρίσκονται μικροσκοπικὰ τινα κογχύλια, τὰ καλούμενα τρηματοφόρα (foraminifera), ἅτινα, συσσωρεύμενα ἐπ' ἀλλήλα, ἀνυψοῦσι μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν πυθμῆνα τοῦ ὀκεανοῦ. Ἐν γραμμάριον ἄμμου περιέχει ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἀπείρως μικροὶ ὀργανισμοὶ οὗτοι, πρῶτα δοκίμια τῆς ζωῆς κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνισίν της, εἰσὶν οἱ κατασκευασταὶ τῶν ἡπείρων. Τὸ ἔργον των ἐξακολουθεῖ ἀπαύστως, προπαρασκευάζον νέας περιόδους γεωλογικὰς.

Ἄλλοι ἐργάται, ῥωμαλεώτεροι, ἀντὶ νὰ συσσωρεύωσιν ἀπλῶς τὰ λείψανα αὐτῶν, οἰκοδομοῦσι κοινὰς κατοικίας, αἵτινες μετασχηματίζονται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς σειρὰν ὑφάλων καὶ κατόπιν εἰς ῥήσους· εἶνε οὗτοι οἱ καλούμενοι πολυπόδες τοῦ κοραλλίου, μικροφύεστατα ζῶντα ἀνθόλλια, ἅτινα παραλαμβάνουσι καὶ ἀφομοιοῦσι πρὸς αὐτὰ τὴν τίτανον τῆς θαλάσσης, ὅπως τὴν μεταχειρισθῶσιν εἰς τὴν ἀκούραστον οἰκοδομητικὴν ἐργασίαν των. Ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὄκεανῷ τὰ στρώματα κοραλλίου ἢ αἱ μαθροπορικαὶ καλούμεναι νῆσοι καταλαμβάνουσιν ἕκτασιν πεντήκοντα χιλιάδων χιλιομέτρων τετραγωνικῶν. Περὶ τῆς Νέας Καληδονίας οἱ πολυπόδες ὀκοδόμηταν περίβολον ἐξ ὑφάλων 600 χιλιομέτρων, πρὸς δὲ τὰ βορειοανατολικά τῆς Αὐστραλίας ἀνεγείρουσι ὄραγμα δὲς μεγαλήτερον.

Οἱ πολυπόδες ἀρχονται τοῦ ἔργου των ἐπὶ ἡραιστειογενεῶς ὑψώματος ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης καὶ δίδουσιν εἰς αὐτὸ σχῆμα δακτυλοειδῆς περίπου· ἀλλὰ τὰ κύματα, θραύοντα ἀκαταπαύστως τοὺς τρυφερωτέρους κλάδους τῆς κορυφῆς τῶν πολυπόδων, πληροῦσιν ἐν βραχεῖ τὸν ἀπομεινάντα ἐλεύθερον περὶ τὸ μέσον χῶρον, καὶ τοιουτοτρόπως συμπληροῦται ὁ σχηματισμὸς νήσου τελείας. Ὀλίγων χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ νῆσος αὕτη καλύπτεται ὑπὸ φυτείας, ὁ δὲ ἀνθρώπος τὴν λαμβάνει ὑπὸ τὴν κατοχὴν του. Εἰς τινα παράλια μέρη αἱ νῆσοι αὗται, μεγεθύνόμεναι ὀλονέν κατὰ τὴν περιφέρειαν, ἐνοῦνται πρὸς ἀλλήλας, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ προῖδῃ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν νέαι γαῖαι — τέλειαι ἢ

πειροι— θά καταλάβωσι τὰ μεγάλα κενὰ τοῦ Ἰνδικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ Ὤκεανοῦ.

Τοιαύτη τυγχάνει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἡ δράσις τῶν ἀπειρῶς μικρῶν. Ἐν ᾧ δὲ αἱ ἀλλοίωτα διάτομα, τὰ τρηματογόρα καὶ οἱ πολυπόδες ἀπεμύζων τὰς πυριτιώδεις ὕλας καὶ τὴν τίτανον ὅπως πληρώσωσι δι' αὐτῶν τὰς θαλάσσας καὶ κατασκευάσωσι νήσους, τὰ μεγάλα κύματα ἐφθειρον διὰ τῆς προστριβῆς τὰς ἀκτὰς καὶ ἐσχημάτιζον ποῦ μὲν λεπτὴν ἄμμον, μέλλουσαν νὰ μετασχηματισθῆ εἰς ψαμμίτην λίθον, ποῦ δὲ ἀργίλλον καθαρὸν, ὃν ὁ χρόνος μετέβαλεν εἰς ἀρδοσίαν (εἶδος σχιστολίθου). Ἡ ἐργασία αὕτη ἐξακολουθεῖ ἔτι καὶ νῦν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ὤκεανοῦ, ὅστις προέσταται τῶν διηνεκῶν μεταβολῶν τῆς.

Ὅπως ἐμπληρώσῃ τὸν προορισμὸν τῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ἡ θάλασσα δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀκίνητος ἐστία ζωῆς. Ἡ ὁ ἀνάγκη νὰ συμμετέχῃ, διὰ τῆς κινήσεως, τῆς κυκλοφορίας τῆς ὕλης. Ὅθεν ἡ ἀνάπαυσις τῆ εἶνε ἀγνωστος. Ἐν τούτοις ἡ ἐλαφρὰ ταραχή, ἣν ὁ ἀνεμος προξενεῖ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς, εἶνε ἀναξία λόγου, ἂν ἀναλογισθῆ τις ὅτι καὶ τὰ μεγαλύτερα κύματα, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς ὕψος 18 καὶ 20 μέτρων (1), μόλις δύναται νὰ συνταράξωσι τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ ὕδατος, τὰ εὐρισκόμενα εἰς βάθος 125 ἢ 150 μέτρων. Τί εἶνε ἡ φρικτὰς αὕτη διὰ τὸν Ἀτλαντικόν, οὗ ὁ μέσος ὄρος τοῦ βάθους εἶνε τέσσαρες χιλιάδες μέτρων ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ καὶ ἑξ χιλιάδες ἐν τῷ νοτίῳ;

Ἀλλὰ ποία δύναμις λοιπὸν θά ἦτο ἰκανὴ νὰ κινήσῃ τὸν κολοσσαῖον ἐκείνον ὄγκον; Πολλοὶ Γινώσκουμεν ἐν πρώτοις, ὅτι ἡ ἀλμυρότης τῶν θαλασσῶν εἶνε μείζων ἐν τῷ Ἰσημερινῷ ἢ ἐν τοῖς πόλοις, τὸ ὕδωρ ἐπομένως τῶν πόλων εἶνε ἐλαφρότερον, καὶ, τῆς ἰσορροπίας τεινύσεως ν' ἀποκατασταθῆ, μόνη ἡ αἰτία αὕτη θά ἦρκει νὰ παραγάγῃ διπλοῦν ρεῦμα μεταξὺ τῶν πόλων καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ. Ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην ταύτην αἰτίαν, τὴν ὀρελομένην εἰς τὴν τοῦ ἡλίου θερμότητα, προστίθεται καὶ ἡ ἄμεσος ἐπενέργεια ἐκείνης τῆς θερμότητος, ἥτις ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ ὕδωρ δηλαδὴ τῶν πολικῶν θαλασσῶν εὐρίσκεται πάντοτε, πλησίον τῆς ἐπιφανείας, ἐν θερμοκρασίᾳ κατώτερα τοῦ μηδενικοῦ, εἰς πολλὰ δὲ μέρη καλύπτεται ὑπὸ πάγων, οἵτινες ἀποψυχραίνουσι ἅπασαν τὴν περὶ τὸν πολικὸν κύκλον χώραν. Ἀφ' ἐτέρου, εἰς τοὺς τροπικοὺς ἡ θάλασσα, θερμοκρασίᾳ ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὑφίσταται ταχέϊαν ἐξάτμισιν.

(1) Εἶναι ὄντως ἐκπληκτικὸν τὸ ὕψος καὶ ἡ δύναμις τῶν κυμάτων τῶν μεγάλων ὠκεανῶν. Τὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ λ. γ. Ὤκεανοῦ κύματα ἐν μεγάλας τρικυμίας ἐξικονοῦνται πολλαῖς εἰς ὕψος 36 ποδῶν, ἥτοι ἀνὰ 18 πόδας ὑπεράνω καὶ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα θάνασι εἰς ἑξάκοσι οὐς περίπου πόδας, κινουμένη δὲ πρὸς τὰ πρόσω μετὰ ταχύτητος ὑπερβαίνουσης τὰ τριᾶκοντα μίλια καθ' ὥραν.

[Σημ. τοῦ Μετ.]

Ἡ διαφορὰ λοιπὸν τῆς θερμοκρασίας ἐπαυξάνει τὴν τῆς πυκνότητος, τὴν προερχομένην ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀλμυρότητος, οὕτω δὲ τὰ ὕδατα τείνουσι νὰ κινήθωσι ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὅφ' ἂς καὶ ὁ ἀνεμος. Ἡ κίνησις αὕτη ἄλλως τε ἐπιταχύνεται καὶ ὑπὸ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐπιφανείας, ἣν γενῶσι ἀφ' ἐνὸς τῆς διαφορᾶς τῆς ἐπιφανείας, ἣν γενῶσι ἀφ' ἐτέρου— μὲν ἡ κατὰ τοὺς τροπικοὺς ἐξάτμισις καὶ ἀφ' ἐτέρου— ἡ πολικὴ συμπύκνωσις. Οὕτω λοιπὸν βεβαιούμεθα περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς βαθεῖο ρεύματος ψυχροῦ ὕδατος, διευθυνομένου ἀπὸ τῶν πόλων πρὸς τὸν ἰσημερινόν, καὶ— ὑπεράνω τούτου— ἐνὸς ἄλλου ἀντιθέτου ρεύματος θερμοῦ ὕδατος, κινουμένου ἀπὸ τῶν μεταξὺ τῶν τροπικῶν χωρῶν πρὸς τοὺς πόλους. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὰ δύο ταῦτα ἀρχικὰ ρεύματα ἐκκλίνουν τῆς πορείας των— ὅπως καὶ τὰ τῆς ἀτμοσφαιρας— ὡς ἐκ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς γῆς. Πλὴν τούτου, τὰ προσκόμματα, ἅτινα ἐπιπροσθούσι αἱ νῆσοι καὶ αἱ ἡπειροί, παρακλύουσι τὸν δρόμον αὐτῶν καὶ περιπλέουσι, μεγάλως τὴν διεύθυνσίν των. Μεθ' ὅλα ταῦτα, παρατηρεῖται γενικῶς ὁ παραλληλισμὸς κανονικῶν ἀνέμων καὶ ρευμάτων. Τὰ θαλάσσια δὲ ταῦτα ρεύματα ἀποτελοῦσι ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαλασσῶν ἀληθεῖς ποταμούς, τῶν ὁποίων αἱ μεγάλαὶ παλλήροισι συναθροίζουσι διηνεκῶς ἐντὸς αὐτῶν θαλάσσια φυτὰ. Ἐκ τούτου δὲ ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αἱ θάλασσαί τῶν σαργάσων». (1)

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι τῶν Ἰσπανῶν, οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἰβηρικὴν χερσόνησον, τὴν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ἐσπερίαν καλουμένην, ἐγένοντο ὀνομαστοὶ διὰ τὰ ἰδιάζοντα αὐτῶν ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν περιεργότατην αὐτῶν νομοθεσίαν. Οἱ Ἰβηρες ἦσαν, δυνάμεθα εἰπεῖν, οἱ πρόδρομοι τῶν σημερινῶν

(1) Αἱ θάλασσαί τῶν σαργάσων (ὕδροβιον φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλγῶν (φυκῶν) εἶνε πράγματι ἐκ τῶν περιεργότατων φαινομένων τῆς φύσεως. Ἄγγλος τις συγγραφεὺς τὰς ὀνομάζει δικαίως θάλασσας ἐν τῷ θαλάσσιον! Ἡ ὀνομαστοτέρα μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἐκείνη, ἥς τὰ ὄρια ἀποτελοῦσι αἱ Ἀζῶραι, αἱ Κανάριοι Νῆσοι καὶ τὸ Πράσινον Ἀκρωτήριον. Διὰ τῆς θαλάσσης ταύτης διήλθε κατὰ τὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς πλοῦν αὐτοῦ καὶ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ὅστις περιῆλθεν εἰς ἰσχάτην ἐκπληξίν καὶ ἀμηχανίαν, ἰδὼν ἡμέραν τινὰ τὰ πλοῖά του νὰ σταματήσωσι ἀφῆνης ἐντὸς κυματικῶν ὁμίλων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθον δυσχερῶς μετὰ τινος λειμῶνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθον ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ὑπὸ φυτικῆς τινος οὐσίας τοσοῦτον πυκνῆς, ὥστε βραδύνει τὸν πλοῦν τὸν διαπερῶντων αὐτὴν πλοίων. Τὸ ὄρα δὲ αὐτῆς εἶνε τοσοῦτον καλῶς διαγεγραμμένα, ὅσον καὶ παντὸς ἄλλου ἀθροῖσματος ὕδατων. Καίτοι δὲ ὡς εἴπομεν, καίτοι ἐν τῷ ἀναπαταμένῳ πελάγει τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὅμως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὁ ἀνεμος εἶνε ἐν αὐτῇ ἐλαφρὸς, ὁ οὐρανὸς ἀνεφέλης, τὸ κύμα οὐδέποτε σχεδὸν μὴ κᾶται.

(Σημ. τ. Μετ.)

Ἀμερικανῶν, ὅς καὶ ὑπερηκόντισαν ἐν τῷ ζητήματι τῶν γυναικείων δικαιωμάτων. Διότι παρεδέχοντο ἐν τῇ πολιτείᾳ αὐτῶν ἀπόλυτον τὸ κράτος τῶν γυναικῶν, τὴν γυναικοκρατίαν, ὑπὸ τε ἀστικὴν καὶ πολιτικὴν ἐποψίν.

Τὰ πάντα παρ' αὐτοῖς διώκει ἡ γυνή· αἱ θυγατέρες εἶχον δικαίωμα πλήρους κληρονομίας τῆς πατρικῆς περιουσίας, μετὰ μόνης τῆς ὑποχρέωσεως νὰ φροντίζωσι περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν ἀρρένων ἀδελφῶν. Ὁ σύζυγος ἔφερε προικὰ εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἡ νεᾶνις ἐξέλεγεν εὐθέρως ὁποῖον ἂν ἤθελε σύζυγον. Εἰς τοιαύτην τινὰ ἐκλογὴν, φαίνεται, καθὰ καὶ ὁ Στράβων (Βιβλ. II κεφ. VIII) ἱστορεῖ, ὅτι ὤφειλε τὴν τύχην του ὁ Φωκαεὺς, ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἀρχαίας Μασσαλίας.

Τὰ ἔθιμα ταῦτα μετεδόθησαν καὶ διετηρήθησαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις ἐκληρονόμησε τὸν πολιτισμὸν τῶν Ἰβηρῶν, τοῖς Βάσκοις. Παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ ἐκληρονόμει, τὰ τέκνα ταύτης ἐλάμβανον τὸ ἐπώνυμόν της, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ σύζυγος, προθέτετε τὸ ἐπώνυμον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ εἰς τὸ ἴδιόν του.

Ἡ γυνὴ ὡσαύτως διεχειρίζετο παρὰ τοῖς Ἰβηρσι τὰ πολιτικά. Διότι διηγεῖται ὁ Πλούταρχος ὅτι, ὅτε ὁ Ἀννίβας μεταβαίνων ἐξ Ἰσπανίας εἰς Ἰταλίαν διήλθε διὰ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Γαλατίας, ὅπερ κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Ἰβηρῶν καὶ Λιγούρων, αἱ γυναῖκες ἐβουλεύθησαν ἀπὸ κοινοῦ, ἂν ἔπρεπε νὰ ἐνδύσωσιν εἰς αἰτήματά τινα, ἅπερ ὁ καρχηδόνιος βασιλεὺς εἶχεν ὑποβάλει.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ νομοθεσία τῶν ἀρχαίων Ἰσπανῶν μοναδικὴ ἠμολογουμένως καὶ λίαν περιεργός— ὅπως τοῦλάχιστον τὴν ἀναπτύσσουσι δύο διαπρεπεῖς γάλλοι νομικοὶ, οἱ κ. κ. T. Vaquette καὶ F. Marin (Cours résumé d'histoire du droit, Paris 1884.)

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΕΚ ΤΗΣ ΛΑΜΨΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΠΥΡΣΟΚΡΟΤΗΣΕΩΣ

Μεταξὺ τῶν περιέργων ζητημάτων, ἅτινα ἐγεννήθησαν ἐν τῇ Ἱατροδικαστικῇ— λέγει ὁ κ. Taylor ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ πραγματευομένῳ περὶ τοῦ κλάδου τούτου τῆς νομικῆς ἐπιστήμης— εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθον, ὅπερ εἰς οὐκ ὀλίγην ἐνέβαλεν ἀμηχανίαν τοὺς περὶ ταύτην ἀσχολουμένους. Ἐὰν δηλαδὴ ἡ ταυτότης ἀνθρώπου τινός, ὅστις ἐπυροβόλησεν ἐναντίον ἄλλου διὰ τουφεκίου ἢ πιστολίου ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, εἶνε δυνατὸν νὰ βεβαιωθῆ ἐκ τῆς λάμψεως τῆς παραχθείσης ὑπὸ τῆς ἐκπυροσκοπότησεως.— Τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπεβλήθη τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ τμήμα τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τῷ 1809, ἐλύθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἀποφατικῶς. Ἀλλὰ γεγονός τι, ὅπερ κατόπιν ἐπηκολούθησε, κατέδειξε τὸ σφικτερόν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως. Γυνὴ δηλαδὴ τις ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως, ὅτι εἶδε τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου τινός, ὅστις ἐπυροβόλησεν ἄλ-

λον ἐν ὄρα νυκτός, περικυκλωθὲν ὑπὸ λάμψεως τινος, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν κατηγορούμενον, τοῦτο δ' ἐβεβαιοῦθη καὶ ὑπὸ τοῦ πληρωθέντος. Γάλλος τις Desgranges, ὅστις ἐξετέλεσε διάφορα πειράματα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, συνεπέρηνεν ἀποφηνάμενος, ὅτι ἐν σκοτεινῇ νυκτί καὶ μακρὰν πάσης πηγῆς φωτός ἡ ταυτότης τοῦ πυροβολήσαντος δύναται νὰ βεβαιωθῆ, ἐντὸς μετρίας ἀποστάσεως. Ἄν ὅμως ἡ ἐκπυροσκοπότησις εἶνε λίαν ἰσχυρά, ὁ καπνὸς πυκνὸς καὶ ἡ ἀπόστασις μεγάλη, ἡ ταυτότης τοῦ πυροβολήσαντος δὲν δύναται νὰ πιστοποιηθῆ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεκινήθη τῷ 1839 ἐν τῷ κακουροδικεῖ τῆς Κρόυδων ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δίκης Οὐάιτ. Κύριός τις ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν τῇ ἀμάξῃ του κατὰ σκοτεινὴν τινα νύκτα, ἐπυροβολήθη αἰφνιδίως κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Ὅτε παρετήρησε τὴν λάμψιν τῆς ἐκπυροσκοπότησεως, εἶδε τὸ δῆλον διευθυνόμενον ἐναντίον του, συγχρόνως δὲ διέκρινε στιγμιαίως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πυροβολήσαντος. Ἐλθὼν εἰς ἀντιπαράστασιν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἰσχυρίσθη, ὅτι ἦτο βέβαιος ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὸν δολοφόνον του καὶ ὅτι δὲν ἠπατάτο ὡς πρὸς τὴν ταυτότητά του. Ὁ συνήγορος ὅμως τοῦ κατηγορουμένου ὑπερησπίσθη αὐτὸν λίαν δεξιῶς, καὶ ἠθωώθη. Ἐν ἄλλῳ ὅμως ἀγγλικῷ δικαστηρίῳ ἡ τοιαύτη μαρτυρία ἐγένετο παραδεκτὴ. Ἐν τῷ κακουροδικεῖ δηλ. τῆς πόλεως Lewes ἐδικάζετο τῷ 1862 ἄνθρωπος, κατηγορούμενος ὅτι ζοφεράν τινα ἐσπέραν τοῦ Δεκεμβρίου ἐπυροβόλησεν ἐναντίον κυνηγοῦ τινος, ὅστις ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως ὅτι διέκρινε καλῶς τὸν κατηγορούμενον τῇ βοηθείᾳ τῆς λάμψεως τῆς ἐκπυροσκοπότησεως. Ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἐνισχύθη ὑπὸ τῆς καταθέσεως καὶ τριῶν ἄλλων μαρτύρων, οἵτινες εἶδον τὸν κατηγορούμενον οὐχὶ μακρὰν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὑπὸ ἐνός ἄλλου ἀκόμη, ὅστις κατέλαβεν αὐτὸν φεύγοντα, καὶ τὸ δικαστήριον συνεπῶς κατέδικασε τὸν κατηγορούμενον.

ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΑΕΣ ΚΥΝΗΓΟΙ ΣΥΖΥΓΩΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου—ζήτημα λεπτότατον ἅμα καὶ σοβαρώτατον, ὅπερ τοσοῦτους διεγείρει παλμούς ἐν ταῖς τρυφεραῖς καρδίαις—ἤρξατο σπουδαίως ἀπασχολοῦν ἀπὸ τινος τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν. Ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς συνεζητήθη διαφοροτρόπως καὶ ἠρυνήθη ἐν τῷ τύπῳ, τῆς ἀφορομῆς δοθείσης ἐκ τῶν γνωστῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἄρθρων «Τι τῆς φυλάττε;», διεκωμωδήθη κατόπιν—ἐνεκεν τοῦ ἰδιάζοντος εἰς τὸ φύσει εὐθυμον ἑλληνικὸν πνεῦμα χαρακτῆρος, τοῦ ἐπιρροετοῦς εἰς τὸ παρῶδιν καὶ αὐτὰ τὰ σοβαρώτατα—κατὰ τὰς παρελθούσας Ἀπόκρεω ἐπευφημοῦντος τοῦ πλήθους, καὶ τέλος εὗρεν ἄξιον ἀντιλήπτωρα ἐν τῷ Ὑμεναίῳ, τῷ ἀρχαίῳ τοῦ γάμου προστάτῃ θεῷ, ὅστις, φαίνεται, προῦρισται ν' ἀποβαλῆ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς διὰ τὰς ἀμηχανούσας ἐτοιμογάμους παρθένους. Καὶ ἦτο πράγματι ἄξιον τὸ ζήτημα ὅπως ἐπισπᾶσθαι σύντονον τὴν προσοχὴν κοινοῦ. Ὁ γάμος εἶνε μία τῶν μᾶλλον

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Λύκος ἡμερος. — Ὁ διάσημος ἐλβετός φυσιοδίφης καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης de Candolle διηγείται τὴν ἐξῆς πρωτόκουστον ἱστορίαν: «Κυρία τις κατοικοῦσα πλησίον τῆς Γενεύης εἶχε λύκον τιὰ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν τὴν τὸσην ἀφοσίωσιν, ὅσην καὶ ὁ πιστότερος κύων. Ἐναγκασθεῖσά ποτε νὰ ἀπουσιάσῃ ἐκ τῆς οἰκίας της ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας, τὸν ἀφῆκεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ὑπηρετῶν. Ἄλλ' ὁ λύκος εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν της ἤρξατο δεικνύων σημεῖα μεγάλης θλίψεως, κατ' ἄρχας μάλιστα ἤρνετο νὰ λάβῃ καὶ τροφήν, ἣ δὲ ἀθυμία του ἐπετείνετο ὀλονὲν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας τῆς κυρίας του. Ἄμα τῇ ἐπανόδῳ ταύτης τὸ ζῶον, μόλις ἤκουσε τὸν ἦχον τῶν βημάτων της, εἰσώρμηκεν εὐθὺς εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ἐκστάσει χαρᾶς καὶ, ἀνορθωθὲν ἀμέσως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, ἔθηκε τοὺς ἐμπροσθίους ἐπὶ τῶν ὄμων τῆς κυρίας του, εἶτα δὲ κατέπεσεν ὑπτίον καὶ ἐξέπνευσε παρσ' ἤρημα».

* *

Ἀρχαιολογικὸς ἄρτος. — Ἀγγλικόν τι περιοδικὸν (The Nottinghamshire Review) ἀναφέρει, ὅτι ἐσώζετο — καὶ ἴσως ἀκόμη σώζεται — ἐν Ἀγγλίᾳ παλαιὸς τις ἄρτος, ὅστις εἶχεν ἡλικίαν πλέον ἢ ἐξακοσίων ἐτῶν. Ὁ ἄρτος οὗτος ἦν δῶρον τοῦ στέμματος, δωρηθὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Ἀκτῆμονος, διέμεινε δ' ἔκτοτε εἰς τὴν κατοχὴν τῆς οἰκογενείας Soar. Ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος τινός, ὅστις ἐπεσκέπτετο καὶ ἤπτετο τοῦ ἄρτουκατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐν διαστήματι πενήτηντα ἐτῶν, λέγει ὅτι δὲν εὔρεν ἐν αὐτῷ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἄλλας μεταβολάς, πλὴν ἐκείνων, ὅσαι ἠδύνατο νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως ψυχίων τιῶν ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὸν περιέργων.

* *

Ὁ ἀφυπνισμὸς τοῦ Βαρβαρόσσα. — Ἡ ἱστορία τοῦ γερμανοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου Α', τοῦ ἐπιλεγομένου Βαρβαρόσσα (ξανθοπώγωνος), ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1152 μέχρι τοῦ 1190, συνδέεται μετὰ περιεργότατης τινός παραδόσεως, ἣτις ἐκυκλοφορεῖ μετὰ τῶν γερμανικῶν λαῶν. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ λαὸς τὸν ἐνόμιζεν ὡς ζῶντα, αἱ δὲ παραδόσεις τῆς ἐποχῆς τὸν περιγράφουσιν ὡς διατελοῦντα ὑπὸ τὴν φανταστικὴν ἐξουσίαν πνεύματός τινος, ὅπερ τὸν κρατεῖ καθειρωγμένον ἐντὸς ὑπογείου ἐν καταστάσει ὑπνου καὶ στηρίζοντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ μαρμαρίνης τραπέζης. Θέλει δὲ ἐγερθῆ καὶ ἐμφανισθῆ ἐκ νέου εἰς τὸν κόσμον τότε, ὅταν τὸ μακρὸν αὐτοῦ γένειον κάμη τρεῖς φορὰς τὸν γύρον τῆς τραπέζης!

* *

Ὁ ἵππος τοῦ Καλιγούλα. — Μεταξὺ τῶν παραδοξοτέρων ἰδιωτροπιῶν τοῦ ρωμαίου αυτοκράτορος Καλιγούλα συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀλλόκοτος συμπάθεια, ἣν ἔτρεφε πρὸς τὸν ἵππον αὐτοῦ, ὃν ὠνόμαζε

Incitatum. Οἱ ἱστορικοὶ γνωρίζουσιν ἡμῖν, ὅτι ἠθέλησέ ποτε νὰ τὸν ἀναβιάσῃ εἰς τὸ ὑπατικὸν αξίωμα, ὅτι τῷ ἀνήγειρε πολυτελῆ οἰκίαν μετ' ἐπίπλων καὶ ὑπηρετῶν, οἵτινες εἶχον διαταγὰς νὰ ὑποδέχωνται καὶ περιποιῶνται μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτόν. τέλος, ὁ μωρὸς αυτοκράτωρ παρεκάθητο πολλὰς μετ' αὐτοῦ εἰς γεῦμα καὶ τῷ παρέθετε πρὸς βρῶσιν χρυσοῦν κριθήν.

* *

Τὰ ὄστρεα κυκλοφοροῦντα ὡς νόμισμα.

— Ὁ ἐν Βαλτιμόρη πρόξενος τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἐν τινι ἐκθέσει αὐτοῦ περὶ τῶν ὄστρεοτροφείων τῆς Μαρυλάνδης (μιάς ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς) γράφει τὰ ἐξῆς: «Εἷς τινὰ δευτερεύοντα αὐτῆς (τῆς Μαρυλάνδης) διαμερίσματα, μέχρι τοῦ Κόλπου τῆς Κεσαπῆκης, τὰ ὄστρεα κυκλοφοροῦσιν ἀντὶ νομίσματος, εἰς ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν, ὅπερ χαίρει τὸ προτέρημα νὰ ἔχῃ ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, μέγα μέρος τῶν ἀναγνωστῶν ταύτης πληροῦσι τὴν συνδρομὴν των εἰς ὄστρεα, οὕτω δὲ ὁ ἐκδότης αὐτῆς ἐσοδεῖται ἀπὸ 150 μέχρι 200 κοιλῶν ὄστρέων κατ' ἔτος, ἅτινα ἀναγκάζεται νὰ καταναλίσκῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκογενείᾳ. ἐπειδὴ δὲ τὰ ὄστρεα θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὡς συντείνοντα μεγάλως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπαύξεισιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, πιστεύεται, ὅτι οἱ συνδρομηταὶ τῆς ρηθείσεως ἐφημερίδος λαμβάνουσιν ἐπωφελὲς ἀντάλλαγμα ἀντὶ τῶν ὄστρέων των».

* *

Γελοιογραφικαὶ φωτογραφίαι. — Οἱ ἀμερικανοὶ εἶνε ἐμολογουμένως οἱ περιεργότεροι τῶν ἀνθρώπων. ὅλα σχεδὸν τὰ παράδοξα μᾶς ἔρχονται ἐκ τῆς χώρας των. Ἀκούσατε καὶ ἐν ἀκόμῃ, ὅπερ ἐπέστειλεν ἡμῖν φίλος ἐκ Νέας Ὑόρκης, πρόκειται περὶ **γελοιογραφικῶν φωτογραφιῶν!** — Ὅτε ὁ Ἀβραὰμ Λίγκολν ἦτο πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀστείός τις φωτογράφος, ἀντιπολιτευόμενός του, ὡς φαίνεται, ἐσκέφθη νὰ τὸν γελοιογραφήσῃ κατὰ τὸν ἐξῆς περιεργὸν καὶ λεπτόν συνάμα τρόπον. Κατεσκεύασε πολλὰς εἰκόνας αὐτοῦ, αἵτινες εἰς γυμνὸν ὄφθαλμόν δὲν ἐπαρουσίαζον τι τὸ ἔκτακτον, πλὴν ὅτι ἔφερον ἀρκετὰ στίγματα, ὡσεὶ λείψανα εὐλογίας. Ἄν τις ὁμῶς ἐξῆταζεν αὐτὰ διὰ τοῦ μικροσκοπίου, ἀνεκάλυπτεν, ὅτι ἕκαστον ἐξ αὐτῶν παρίστα ἐπιτυχῶς γνωστὸν τι σύγχρονον πρόσωπον· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ λ. χ. τοῦ προέδρου διέκρινε τις τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ ἀντίπαλον· ἐπὶ τῆς ρινὸς ἕτερον πρόσωπον παραπλησίας φύσεως· ἐπὶ τῶν χειρῶν τὴν μίς Cushman ἢ ἄλλο τι ερυφερὸν πλάσμα. Αἱ φωτογραφίαι αὗται ἐκρίθησαν γενικῶς μετ' εὐμενείας, ἐκίνησαν δὲ, ὡς λέγεται, τὴν ἰλαρότητα καὶ αὐτοῦ τοῦ Λίγκολν.

Οἱ μὴ ἐπιστρέψαντες μέχρι τοῦδε τὸ πρῶτον φύλλον εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν θεωροῦνται πλέον συνδρομηταί.